

Falköpings stad, Skarab. l.

Ända till tiden för laga skiftet 1839 - 40 var stadsbebyggelsen inskränkt till ett mindre område Ö om kyrkan, som ofta kallas Gamla staden.

Sedan västra stambanan tillkommit 1857 och stationen Falköping - sedermera kallad endast Jernvägestationen, Falköpings jernvägsstation, Ranten Falköping-Ranten och till sist Falköping O - blivit anlagd c:a 2 km N om Gamla staden, började här ett samhälle att uppväxa till en början inom stadens område Ö om järnvägen. Detta växte snart ut åt S och O - åt det sistnämnda hållet in på Dotorp och Tåstorp, oaktat terrängen här till stor del utgöres av mosse. Dessa områden omtalas stundom såsom Dotorps- och Tåstorpsområdena.

Omkr. 1895 började även bebyggelsen gripa över på västra sidan om järnvägen, där sedan stadsdelen Mösseberg vuxit upp på länderiet Rantens jord. Till en början räknades detta område till det Ö

Erik Sandberg 1942.